

Arrest

**nr. 164 506 van 21 maart 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt een eerste maal asiel aan. Verzoekster vraagt een tweede maal asiel aan. Haar eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 110.837 van 27 september 2013 omdat aan haar asielrelaas geen geloof kon worden gehecht.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissingen dient te worden vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvraag zich op dezelfde motieven baseren die

verzoekster naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de vervolgingsproblemen vanwege de autoriteiten en de rebellen. In de bestreden beslissingen werd o.a. vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker omtrent zijn asielmotieven heeft afgelegd in Polen niet overeenstemmen met deze afgelegd in België en dat er tegenstrijdigheden en incoherenties tussen verzoeker zijn opeenvolgende verklaringen en tussen verzoeker zijn en verzoekster haar verklaringen werden vastgesteld. Daarnaast is er voor burgers in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: hun interne paspoorten, hun huwelijksakte, de geboorteaktes van hun twee oudste kinderen, een attest betreffende de huur van een perceel grond, een attest van de OVD te Khasavyurt, twee convocaties, drie processen-verbaal van huiszoeking, een medisch attest van verzoekers vader en een brief van hun burens met bijgevoegde kopieën van hun interne paspoorten.

3. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die aantonen dat de uitkomst van verzoekster haar eerste asielaanvraag incorrect is.

3.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat in verzoekers hun verklaringen verschillende vreemde en onaannemelijke elementen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas aantasten.

Verzoekers trachten de in de bestreden beslissingen opgenomen tegenstrijdigheden te minimaliseren, doch ze ontkrachten, noch weerleggen de vastgestelde tegenstrijdigheden en bieden er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

3.2. Wat betreft de motieven die verzoekster naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de vervolgingsproblemen vanwege de autoriteiten en de rebellen, dient er vooreerst op te worden gewezen dat deze problemen door deze Raad reeds ongeloofwaardig werden geacht in bovenvermeld arrest.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvragen aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Waar verzoekers aanhalen dat de stukken uit de asielprocedure in Polen bezwaarlijk van waarde kunnen zijn gezien de grote tekortkomingen aldaar in de asielprocedure (stuk 9) en dat verzoeker zelf heeft gezegd dat hij alles kort moest verklaren en dit dan ook duidelijk te zien valt, wijst de Raad erop

dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten vraagt, immers mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven voor de verschillende asielinstanties, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Waar verzoekers aanhalen dat de stukken die ze voorgelegd hebben een begin van bewijs door geschrift vormen hetwelk op zijn waarde dient te worden onderzocht en deze niet zomaar aan de kant kunnen worden gelegd door middel van een standaardmotivering, merkt de Raad op dat hoe dan ook ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad merkt op dat een verwijzing naar (internet)artikels (stukken 4, 5, 6, 7 en 8) die stellen dat R. T., een aanvoerder van een rebellengroepering zou zijn, dat verzoekers een bijzonder ernstig risico lopen gelet op het feit dat ze familie zouden zijn van R. T. en contact hebben met andere personen, niet volstaan om aan te tonen dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar de Russische Federatie. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers op deze wijze in gebreke blijven. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar de Russische Federatie.

Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Dagestan betwisten en verwijzen naar de stukken 10, 11, 12, 13 en 14 om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Dagestan niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Dagestan een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat door de aard van de incidenten het aantal burgerslachtoffers door deze acties beperkt blijft en de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers slagen er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

6. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 februari 2016, voeren verzoekende partijen aan dat waar gesteld wordt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven, geen rekening wordt gehouden met het feit dat de essentie van hun vrees erin gelegen is dat een familielid van verzoekster aangesloten is bij de rebellen en zij om die reden zullen worden vervolgd. Verzoekende partijen preciseren dat hier geen onderzoek naar werd gevoerd en in wezen zelfs niet wordt betwist dat een familielid van verzoekster aangesloten was bij de rebellen en beschouwd werd als aanvoerder. Verzoekende partijen stellen dat uit de stukken van de verwerende partij blijkt dat familieleden van rebellen een verhoogd risico lopen om gearresteerd te worden. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij in verband gebracht worden met verschillende rebellen en dat zij dit ondersteund hebben met een begin van bewijs.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen op algemene wijze laten gelden, werd er wel degelijk rekening gehouden met (hun verklaringen omtrent) de essentie van hun vrees, met name het feit een familielid van tweede verzoekende partij bij de rebellen zou zijn aangesloten en zij om die reden worden vervolgd, en werden de door hen dienaangaande aangehaalde elementen wel degelijk, zorgvuldig en afdoende onderzocht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft echter op grond van zijn verschillende vaststellingen, welke door verzoekende partijen niet worden ontkracht of weerlegd, terecht geoordeeld dat aan de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsproblemen niet het minste geloof kan worden gehecht.

De Raad wijst er ook op en benadrukt dat reeds in het kader van de eerste asielaanvraag van tweede verzoekende partij T.P., bij 's Raads arrest nr. 110 837 van 27 september 2013, dat gezag van gewijsde geniet, werd vastgesteld dat aan de door tweede verzoekende partij ingeroepen problemen met en door het familielid T.R. geen geloof kan worden gehecht, en stelt samen met de commissaris-generaal vast dat eerste en tweede verzoekende partij in het kader van onderhavige, respectievelijk hun eerste en tweede asielaanvraag, geen elementen bijbrengen die de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, doch integendeel deze elementen de ongeloofwaardigheid ervan enkel bevestigen en versterken, vaststellingen die verzoekende partijen niet in een ander daglicht weten te plaatsen en waarvoor zij geen afdoende verklaring of rechtvaardiging bieden.

Betreffende de door de verzoekende partijen aangehaalde artikels omtrent hun beweerd familielid R.T. wijst de Raad erop dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van die beweerd familieband en het gebrek aan enig objectief bewijs dienaangaande, aan voorgelegde documenten bovendien slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit voormeld arrest van de Raad en de omstandige motivering van de bestreden beslissingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Overigens bevatten de artikelen geen enkele informatie omtrent en/of link naar verzoekende partijen en hun beweerd problemen, en volstaat dergelijke verwijzing naar algemene informatie, net zoals naar de

informatie van het Commissariaat-generaal, niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van hun relaas, in gebreke.

Waar verzoekende partijen voorts zeer algemeen aanvoeren dat zij in verband gebracht worden met verschillende rebellen en dat zij dit ondersteund hebben met een begin van bewijs, herhaalt de Raad dat aan hun relaas geen geloof wordt gehecht.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot algemene beweringen en kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 februari 2016 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS